

kendt i Lovgivningen, og som ligesom strider imod den gældende Ret. Endogsaa i Loven af 25de Marts 1851 staar der, at det skal afleveres til den jagtberettigede, hvad ogsaa er det eneste rigtige. Jeg tror, man vil fortryde at lade det blive staaende, at Jordbrugeren selv skal beholde Vildtet, idet det rimeligvis vil medføre, at Jordbrugeren klager over, at der er sket Skade, hvor der egentlig ikke er sket nogen videre Skade blot for at kunne komme til at skyde Dyrene og beholde dem. Jeg vil derfor for mit Vedkommende i alt Fald ikke tiltræde Bestemmelsen om, at Vildtet skal tilfalde Jordbrugeren.

Jeg skal dernæst gaa over til § 11, den saakaldte Hundeparagraf, der handler om, hvorledes man kan komme de Hunde til Lys, der strejfe om paa Veje og Stier. De Betingelser, som Forslaget nu opstiller for at kunne nedstjude vedkommende omstrefsende Hunde, forekommer mig at være af en saadan Betskaffenhed, at det næsten bliver umuligt nogen Sinde at kunne nedstjude en Hund, og tilmed forekommer det mig, at de strider mod Loven om Mark- og Væsfred af 1872, ifølge hvilken man jo udtrykkelig har Ret til, naar man ikke kan optage en Hund, der strejfer om, at nedstjude den. Om just den af Landstinget vedtagne Affattelse af denne Paragraf var heldig, skal jeg ikke udtale mig om, thi jeg antager, det er en Paragraf, som man nødvendig vil komme til at drøfte nærmere, i det Udvalg, som jeg haaber vil blive nedsat om Sagen. — I § 12 er der ogsaa foretaget en Forandring, som jeg finder høist uheldig. Jeg skal ikke komme ind paa, at man har udeladt de Ord, som jeg tidligere har nævnt om Færdsel paa Ijen langsmed Kyststrækningen, men der staar i andet Punktum, at i Skove, hvad enten de tilhøre Staten eller private, maa uvedkommende ikke færdes med Skydevaaben eller Hund uden for de gennem Skoven førende „ikke private“ Veje. Jeg tror, det er meget uheldigt at komme ind paa dette Udtryk: „ikke private Veje“. Det maa jo nemlig erindres, at i en stor Mængde Skove, haade private og Statskove, er der smukke Veje, som føre igennem dem og som nu med stor Liberalitet staa aabne for Publikum. De ere altsaa ganske vist aabne for den almindelige Færdsel, men hvis Folk nu skulde have Lov til at gaa der med Jagttredstaber og Hund baade Dag og Nat, kan man være sikker paa, at disse Veje vistnok ville blive forbudte for Publikum, da der ellers vil blive Anledning til et betydeligt Krybskytteri. Jeg mener derfor, man maa holde paa den Bestemmelse, som Landstinget vedtog, at der

maa staa „offentlige“ Veje. — Man har i det første Kapitel tillige udeladt Forbudet mod Søn- og Helligdagsjagt og Forbudet mod Nattejagt. Med Hensyn til det første Forbud, som Landstinget vedtog, skal jeg kun gentage, hvad der her blev gjort gældende, at der vistnok ikke var noget Forbud, som kunde bevirke en større Fred paa Markerne end Forbudet mod Søn- og Helligdagsjagten. Det kan jo nok være, at det vil komme til at genere nogen, det skal jeg villig erkende, men det kunde jo dog være muligt, at man kunde komme til en fornuftig Ordning, idet man selv om man ikke vilde holde paa Jagttegn, som jeg senere skal komme til, maaste kunde forbinde disse to Bestemmelser, saaledes at man kun maatte jage paa Søn- og Helligdage, naar man løser Jagttegn; derved kunde Jagten maaste indskrænkes noget paa disse Dage. De, der ville jage om Søndagen, kunde da gøre det ved for Jagttegnet at erlægge en Kendelse til Kommuniens Kasse. Det er en Henstilling, som jeg gør, og som jeg i øvrigt ikke skal komme videre ind paa. Hvad Forbudet mod Nattejagten angaar, beklager jeg i høj Grad, at man har udeladt dette, thi det er jo givet, at det netop er Nattejagten, der yder Krybskytterne det største Udbytte af deres Forretninger, og navnlig nu, da jeg har hørt, at det er blevet meget almindeligt blandt Krybskytterne at benytte kunstigt Lys. De have en Lygte, som er anbragt foran paa Brystet, og denne Lygte har tykke Glasprismer, som kaste et skarpt Lys ud. Dyrene komme da til at staa ganske stille, naar de se Lysstråben, og paa den Maade bliver det da lettere for Krybskytterne at skyde Dyrene. Jeg mener derfor, at man bør holde paa Forbudet mod Nattejagten og beklager meget, at man har udstemt det i Folketinget.

Hvad dernæst det 2det Kapitel angaar, som handler om Fredning, da skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, men jeg skal dog udtale min Paaskønnelse af, at man i Folketinget har fredet Hærerne hele September Maaned; jeg vilde kun ønske, at man ogsaa havde gjort det samme med Raavildtet, thi det er ikke værdt at jage eller spise i September, det vilde have været meget heldigt, om man ogsaa havde fredet om det i nævnte Maaned. — Der er et Par Punkter i Fredningsparagraffen, som jeg ikke kan undgaa at omtale, og det er Bestemmelsen i 3dje Stykke, ved hvilken der gives Gjæren af Grunden Tilladelse til paa en staaen Maade at borttage Vibecæg og visse andre Væ. Jeg ved nu ikke, hvorledes det skulde afgøres om det sker paa en staaen Maade, eller hvem der skal afgøre det